

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 87/2021
25.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца „Мој управник“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Марија Марковић, адвокат из ..., против туженог СЗ „Радничка 35“ Београд, ради утврђења ништавости одлуке, решавајући сукоб стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Другог основног суда у Београду, у седници одржаној дана 25.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету стварно и месно је **НАДЛЕЖАН** Привредни суд у Београду.

Образложење

Тужбом поднетом Привредном суду у Београду дана 19.02.2020. године тужилац је тражио да се утврди ништавост одлуке туженог од 18.01.2020. године. По пријему тужбе, овај суд се решењем П 1007/2020 од 09.11.2020. године огласио стварно ненадлежним за поступање и по правноснажности решења спис предмета је доставио Другом основном суду у Београду на поступање. Тај суд није прихватио стварну надлежност, па је дописом од 20.01.2021. године тражио од Врховног касационог суда да реши настали сукоб стварне надлежности.

Решавајући негативни сукоб стварне надлежности на основу овлашћења из члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11... 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Привредни суд у Београду.

Према одредби члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Цитирана одредба закона упућује на закључак да је у случају постојања парнице између два привредна субјеката увек надлежан привредни суд искључиво на основу околности правног статуса парничних странака. У том случају природа спора није од значаја приликом утврђивања стварне надлежности, већ само правни положај странака (ткз. субјективни критеријум). Такође, привредни суд је стварно надлежан и у

ситуацији када је једна од странака привредно друштво, а друга правно лице, под условом да је спор произашао из привредне делатности. У овом случају од значаја је и карактер спора, то јест примењују се и субјективни и објективни критеријум за утврђивање стварне надлежности.

У конкретном случају тужилац је привредно друштво у смислу Закона о привредним друштвима (д.о.о.), а самим тим и привредни субјект у смислу одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова. Тужени, као стамбена заједница, има својство правног лица по члану 16. ставу 2. Закона о становању и одржавању зграда. Код изложеног, заснивање надлежности привредног суда могуће је само ако је спор настао у обављању делатности привредних субјеката, што овде јесте случај. Наиме, тужилац је привредно друштво чија је делатност професионално управљање и одржавање зграда. Спор је настао доношењем одлуке туженог на основу које је раскинут уговор са тужиоцем. Следи да предметни спор јесте у вези са делатношћу привредних субјеката, будући да се тражи ништавост одлуке на основу које је раскинут уговор по којој је тужилац пружао комерцијалне услуге у корист туженог.

Сходно наведеном, за суђење у овом предмету стварно је надлежан привредни суд и то Привредни суд у Београду, па је применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено као у изреци ове одлуке.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић